

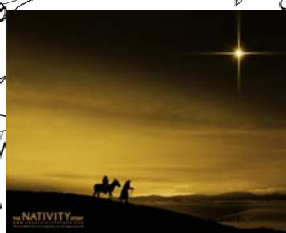
ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Проповідь

ст.1-2

Різдво Христове

ст.3-4

**ІРОД ВЕЛИКИЙ -
злочинець
Різдвяної драми**

ст.5-7

Дитяча сторінка

ст.8

**Адвент - період
перед святом
Різдва Христового**

**Подарувати
щастя**

статті

ст.9-10

Наші вітання з Різдвом Христовим !!!

**Життя громад
УЄРЦ**

**ХРИСТОС ЗНОВУ
НАРОДЖУЄТЬСЯ В СВІТІ,
ЯКИЙ ЙОГО НЕ ЧЕКАЄ**

ст.11-12

Світло і темрява.

На Різдво ми можемо читати в Євангеліях чудові історії про народження нашого Спасителя. Всі ті події Лука та Матвій описали дуже гарно, і простою, зрозумілою мовою. Там є і дивні історії з пастухами, ангелами, які їм з'явилися, про мудреців і таке інше. Напевно, коли апостол Іван писав своє Євангелії, він не хотів повторювати попередніх історій, тому писав досить по філософськи – слово, світло, темрява і таке інше. Але тим не менше, це дуже важливі слова. А оскільки вони написані і для нас із вами, потрібно поміркувати над їх значенням.

Тема світла і темряви, з чого починає апостол Іван, дуже часто згадується в Євангелії. Ще коли у пророцтвах про прихід Ісуса було також сказано, що Ісус має бути світлом для світу. Це світло має бути не лише для юдеїв, але й для всього світу. Певним чином увесь світ в часи Ісуса знаходився у темряві, страшній духовній темряві

язичества та ідолопоклонства. Навіть самі євреї, хоч і називалися народом Божим, часто поклонялися Богу лише формально. Їм також потрібні були світло, новий поштовх у духовності, служінні Богу. Прихід Ісуса – це прихід світла,

це як на дуже темній вулиці вдалині видніється світло і ви йдете до цього світла. Давайте ми також подумаємо над тим, чи не знаходимось і ми сьогодні у духовній темряві, і чи потрібно нам з вами це світло? Важливим також є питання: що зміниться у нашому житті, коли ми будемо мати це світло?

Автор Євангелії починає свої вірші про прихід світла, чомусь, з Івана Хрестителя. Ми всі знаємо, що завдання Івана Хрестителя полягало в тому, щоб свідчити про Світло. Як написано, сам він цим світлом не був, лише свідчив про прихід цього світла. Напевно, ці слова

Івана 1:6-12

показують нам те, яким повинен бути християнський служитель. Передусім він повинен бути схожим на Івана Хрестителя, який прийшов, щоб свідчити про Світло, щоб усі повірили через нього.

Далі автор Євангелії говорить про Ісуса як про Світло, яке просвічує кожну людину, котра приходить у цей світ. Христос для нас, людей, означає те саме, що і сонце для цілого світу. Ісус являється джерелом духовного світла, тепла, життя та здоров'я. Подібно до сонця, Христос сяє для блага всіх людей: багатого чи бідного, українця чи японця.

Скажіть мені, скільки ви платите за сонячне світло? Впевнений, нічого. Багато сьогоднішніх людей думають, що світло Христа і те Його спасіння, яке Він приніс для нас, можна придбати, заплативши за нього добрими справами, грошима, часом, виконанням якихось обрядів. Але так само, як світло сонця, Світло Христове є також безкоштовно, по благодаті. Всі люди мають можливість прийти до Господа і в Ньому мати порятунок, за це не потрібно платити, чи якось відробляти.

Проте, як ви думаєте, чи багато є сьогодні таких людей, які приймають це Світло і хочуть жити з Ісусом? Хто винен у тому, що люди не приймають цього Світла? Хто винен у тому, коли, скажімо, люди вирішують жити у темних печерах під землею? Хто винен у тому, що багато людей навіть сьогодні більше люблять темряву, а не світло? У 3 розділі цієї ж Євангелії ми читаємо, що люди полюбили більше темряву, ніж світло, лихі бо були їхні вчинки (3:19-21). Хто винен у тому, що замість того, щоб прийти до церкви, людина спить, або ж стоїть на вулиці та пліткує, чи приділяє увагу чомусь іншому? Хто винен у тому, що коли потрібно присвятити час для Бога, людина знайде собі купу справ, аби не служити тому Господу? Хто винуватий у тому, що люди гинуть у своїх гріхах, не хочуть приймати того Світла, яке так необхідне для їх спасіння? Тільки людина, яка більше любить темряву, а не світло.

В 9 вірші ми читаємо, що це Світло просвічує кожну людину, яка приходить у цей світ. Напевно, це схоже на якийсь рентген, який показує, що в середині людини. Багато сьогоднішніх людей живуть для людей, кожен наче старається показати іншому, що він кращий християнин за іншого. Багато хто тільки носить маску християнства. Але Ісуса важко обманути, своїм світлом Він просвічує серця людей і бачить наскільки людина любить Його. Чи не боїмося і ми цього Світла Христового, яке просвічує наші серця і яке може виявити, що багато хто лише прикривається маскою християнства? Чи хочемо ми йти до світла, чи, можливо, нам більше подобається темрява?

Але, на жаль, як пише Іван, Ісусу доводиться бачити лише темряву та неприйняття. Навіть той Божий народ, якому Господь стільки добра зробив, не захотів приймати того Спасителя, який прийшов спасти його. В 10 вірші написано, що світ не пізнав Ісуса, а в 11-ому – що навіть свої відцуралися Його. З самого початку Господь піклувався про євреїв, давав Свої благословення, землю,

багатства, заповіді. Але коли Господь прийшов у цей світ, як той господар виноградника з притчі приходить за плодами, так і Ісус, прийшов за плодами покаяння, послуху. Проте натомість Він не отримав нічого. Замість подяки – розп'яття, замість покори та покаяння – знущання та осуд.

Чи багато людей сьогодні приймають Ісуса? Майже всі у нашій країні називають себе християнами, Божим народом, але чому більшість все ще цурається Ісуса, не хоче мати єдності з Ним? Ми всі святкували Різдво - гарне і

прекрасне свято, але скільки людей цей день виділили, щоб прославити Господа, подякувати Йому за Його народження? Чи для більшості в цей день були важливіші гості або якісь інші справи? На жаль, хоч для багатьох так необхідний порятунок, поміч та благословення, проте такі люди все ще не дозволяють Ісусу родитися в їхніх серцях, там все ще немає місця для Спасителя.

І зрештою, з цього уривку ми дізнаємося, що тим, хто все ж прийняв Ісуса, їм владу дало дітьми Божими стати (вірш12). Це справді великий привілей та велике благословення. Часто в традиційних церквах ви можете чути: раб Божий, раба Божа – і це дуже сумно. Що для вас краще - бути рабом, чи бути сином та дочкою? Що краще - бути рабом царя, чи сином? Я не знаю чому людям ще й досі подобається бути рабами і так померти в рабстві. Я не знаю, чому людина нічого не шукає кращого за рабство. Проте істинні християни можуть без будь-яких проблем сказати, що вони не раби, а діти самого Господа.

Таку честь може отримати не кожен, а лише ті, хто істинною вірою прийняв Ісуса, як свого Спасителя, хто надіється лише на Господа і за кого Господь віддав Своє життя на хресті. Тільки через віру в Ісуса, як написано в Біблії, християни є усиновлені Богом. Сам Ісус називає таких людей братами та сестрами. Віруючі люди є брати і сестри Ісусу, а отже – діти Божі. Після народження згори кожен християнин приймається в сім'ю Царя царів. І навіть якщо такі християни в наш час є малочисельними, навіть якщо для світу вони здаються дивними людьми, над ними насміхаються, переслідують та ганьблять, проте вони відчують на собі піклування і опіку свого небесного Батька. А у вічності Господь подарує нев'янучий вінець слави та життя вічне.

Наостанок, важливе запитання до кожного з нас: чи є ви також дитиною Божою, чи ви все ще є рабом Божим? Чи переродилися ви згори? Чи є у вашому житті докази вашого переродження – ненависть до гріха, бажання служити Ісусу, святість і тому подібне? Якщо у вас цього ще немає, тоді вам потрібне Світло, бо ви все ще у темряві. Вам необхідно щирим серцем полюбити це Світло, прийняти того Ісуса у своє серце, як Світло Боже, яке може осяяти темні куточки вашого серця і зробити вас святими. Нехай Господь допоможе вам це зробити, інакше горе тим, кого Христос прийшов спасти, а вони не захотіли цього спасіння.

Різдво Христове

*І сталося, як були вони там, то настав їй
день породити. І породила вона свого
Первенця Сина, і Цого сповила, і до ясел
поклала Цого, бо в заїзді місця не стало для них...
(Лук. 2:6,7)*

Всім нам ще здавна розповідали про Йосипа та Марію, про ту Дитину, яка народилася у їхній сім'ї. Вони казали нам, що приходили пастухи і мудреці до Того Немовляти, щоб побачити Його, поклонитися, бо то не просте Дитя, то народився Цар, Син Божий. Отець Небесний Сам дав Йому Імення - Ісус. Ви чули про це неодноразово, і, можливо, самі переповідали про ту давню правдиву новину своїм дітям чи внукам під час святої вечері в колі своєї сім'ї. Справді, це чудова новина для людей. Це новина сповнена надії для грішників. Навіть ангели в небі не могли не співати про це. Вони співали свою пісню - це були слова, сповнені радості. Ви знаєте слова тієї пісні передані євангелістом: «Слава Богу на висоті». Їх пісня звучала вночі, у полі. Слава Богу, що Він цим народженням подає надію, відроджує віру. Слава Богу, що Він пам'ятає про людину, про те, що без Божої милості ми йдемо прямо в пекло. Слава Богу - в Небесах, бо Він зодягнувся в людське тіло. Це так незвично, що Той, чия велич та слава понад небесами, став Людиною. Емануїл - Бог так близько з нами. Слава Богу, що Ним був принесений мир для людей. Бо з народженням цього Немовляти мир став можливим. Хтось запитає: «Який мир? Протягом років тривають війни. Минулого століття Україною прокотилося дві страшні війни. Який мир приніс Він?»

Його мир важливіший. Він приніс мир між Богом та людиною. Святість Творця, Всевишнього Бога, не вбиватиме грішника, який повірить у це Немовля, в Сина Божого. Праведність Христа стане праведністю тих, за кого заплачено, за кого Він помер. Це Немовля принесло мир у серце грішника. До Нього людина приносила жертви, які не були досконалими. Кров тварин не могла спасти грішника. «Як можна спастися?» - запитували люди. З народженням Ісуса відповідь на це запитання звучить по всіх народах: тільки через Христа. Sola Cristus! Тільки Він є Спаситель. Тільки через віру в Нього грішник приходить до Господа. Бог, Який дав мир, притягнув, покликав Своїх

дітей, щоб вони почули і повірили в Ісуса. Пісня ангелів продовжує звучати над землею, поширюється звістка пастухів, мудреців і багатьох людей, яким ця істина відкрита Богом: у Віфлеємі народився Спас.

Ця вістка неймовірна, вона захоплює дух, полонить розум, коли ти віриш в Сина Божого, коли знаєш, що Він прийшов для тебе і помер за тебе на хресті. Тоді це не просто історія на Різдво, яку багато-хто чув чи знає. Тоді це жива історія народження Того, Хто став частиною твого життя, Якого ти завжди знав, бо Він завжди був поряд. Це твоя особиста радість, якою хочеться поділитися з усіма. Я чув таку гарну сучасну колядку:

Темна ніч покрила місто, люди міцно сплять в гріхах,
А над ними урочисто спів дрижить у Небесах.

Наче в сні, в святій поемі, ангел каже пастухам:

«Не лякайтесь! В Віфлеємі народивсь Спаситель нам».

Приспів:

Слава Богу в небі ясним, на землі - святому спокій.

О, які вістки прекрасні, шле Господь землі своїй

Ця сучасна колядка зовсім інша. Наші давні українські колядки були досить довгими, бо вони розповідали всю історію Різдва. Але зміст всіх колядок в тому, щоб прославити Бога, сповістити людям радість і нагадати всім, що Христос вже прийшов. Чи вірите ви у Нього? Це наш Спаситель, наш Господь. Давайте поглянемо, як Слово Боже сповіщає про саму цю подію.

Перша дитина для кожної жінки є радістю. Тільки жінки можуть відчувати це блаженство. Ми, чоловіки, тут є статистами. Слово Боже каже нам про це так: «Журиться жінка, що родить, бо настала година її. Як дитинку ж породить вона, то вже не пам'ятає терпіння з-за радощів, що людина зродилась на світ...» (Івана 16:21). Марії було дано Богом в послусі Йому народити цю Дитину. Жодна жінка не мала такої честі, Господь дав їй цій молодій Марії з Назарету. Ми точно не можемо знати думок Марії, але як кожна єврейська жінка, вона мала радість, що стане матір'ю.

Коли ми читаємо Євангелію, чи чуємо проповіді, часту особливу увагу звертаємо на обставини, на речі, які доповнюють головну історію. Наприклад, дуже часто говорять про стайню, де народився Ісус або про поганих людей з Віфлеєму, бо для Месії не знайшлося місця. Але євангеліст Лука описує місце народження Немовляти, як знак для пастухів. Часто ми робимо висновки відповідно до нашого часу, нашої культури. Ізраїль того часу був зовсім іншою країною. Чогось особливого в тому, що Марія народила свою дитину в хліві, можливо, й не було. Ми маємо згадати хоча б нашу українську культуру 100 чи 200 років тому. Можна прочитати, де описується жінка, яка жала на полі жито, там породила дитину, сповила її і пішла далі жати. Я думаю, що насправді саме таке місце народження для Месії було вибране Богом. Це скоріше показує нам, яка була воля Господня, щоб так принизитись. Приниження було в усьому, Він мав стати людиною, народитися в місці, де могли народжувати раби. Давайте зрозуміємо один факт - якщо земний батько не міг знайти місця, де мав народитися Ісус, тоді Небесний Батько точно міг

знайти таке місце. І Він знайшов таке місце - це хлів, ясла.

Первенець - це благословення сім'ї, особливо цьому радів батько. Якщо першим у євреїв народжувався хлопчик, це означало, що чоловік має любити свою дружину ще більше. Йосип та Марія раділи, що все саме так відбулося. Перед цим Марія казала ангелу: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом Твоїм» (Луки 1:38). Отже, вона хотіла цього народження і Бог благословив її. А що робив Йосип? Думаю, допомагав у всьому. Певне, він підготував ясла, можливо, підклав туди сіна, а поверх поклав якусь тканину. Обое вже знали велику таємницю, яку ангел мав сказати пастухам та світові - Месія народився, Спаситель прийшов. Батьки знали і вірили словам ангела, що це за Дитина і хто Він.

Саме так Ісус, як Богочоловік, прийшов у наш світ, грішний світ, туди, де Його відкинуть. Він вже прийшов приниженим. Євангелист Іван розуміє це і тому, пишучи початок своєї Євангелії, говорить: «І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Івана 1:14). Месія прийшов, одягнувся в людське тіло, яке обмежувало Його. Він народився так, як народжуються усі діти на землі і щоб ми одразу зрозуміли ціль Його приходу, тому й місцем Його народження був хлів.

У Віфлеємі в той час зібралося багато людей. Рід Давидів був чисельним, то був царський рід. Однак, люди прийшли в місто Давидове не для гостини. Вони прийшли через перепис, влаштований імператором Августом. Звичайно, з боку це виглядає дивним, що через такий наказ земного володаря Небесний Цар має пройти це приниження. Але це зайвий раз дає привід усім нам задуматися над тим, чому Він прийшов у цей світ. В нашому, людському розумінні, місцем для Нього мали бути прекрасні палати, найм'якші шати, найбільші почесті. Однак, Він прийшов не за цим. Все це, і набагато більше та краще, Син Божий мав з Отцем на Небесах. Він прийшов, щоб грішні серця були віддані Йому. Він - «Яхве Спасе». Він прийшов дати нам Себе, щоб через Нього ми могли повернутися до Свого Творця. Він Спас не мечем і ніякої зброї Він не приніс. Він Спаситель смиренням, любов'ю, милосердям та послухом. Його життя буде платою за наше спасіння, всіх кого покликав Господь. Ось таке важливе Дитя народилося нам. Ось таке важливе народження, очікуване всіма.

Все це може обійти нас стороною. Ми можемо святкувати зі всіма і це свято теж не є винятком. Ми можемо радіти так, як всі це роблять. Далі настане Великдень чи ще якісь інші свята, рік за роком все йтиме по колу. Так для багатьох і відбувається. Без будь-яких змін, без нового народження в Христі, але обов'язково з традиціями, горілкою та іншим. Все це відбувається з духовним сном, аж до самого пекла. Однак, можливо, читаючи це, хтось почує, що Богові не було жодної потреби приходити у цей світ. Йому не треба було так принижуватись, щоб нам щось довести. Але Він принизився через нас,

задля мене і вас. Якщо поглянемо на Його земне життя, то постійно можемо спостерігати це приниження. Однак, в Його приниженні ми бачимо Божу велич та Славу. Те, що Ісус умалив Себе, ставши слухняним аж до смерті, зовсім не позбавило Сина Божого Його слави і честі.

Пастухи в полі, які в єврейському суспільстві вважалися низами з негідною професією, добре виконали своє завдання. Вони пішли у Віфлеєм та побачили Немовля, сповите в яслах. Вони розповідали іншим, що бачили. Гості зі Сходу пройшли так далеко і були нагороджені за свою наполегливість. Вони змогли принести свої дари Царю, Месії. Їх могли зневажати юдеї, їх хотів використати Ірод, але вони показали, що перед Ісусовим Йменням поклоняться всі, з усіх племен та народів. Хрест Голгофи, місце де Він помиратиме, для грішників стане місцем надії та віри Господові. Це місце Його перемоги. В приниженні Ісуса є перемога над дияволом, смертю, нашого визволення з-під влади гріха. Ще у Віфлеємі починалася історія визволення людини від в'язниці гріха, сорому. Ще у хліві міста Давидового милість Господня почне сяяти для нас.

З Різдвом Христовим вас, з початком нової історії в житті багатьох людей. Ця історія ще не закінчується, вона є живою для всіх дітей Божих. Вітаю вас, усіх тих, кого Бог простив, кому прощено в Ймення Ісуса Христа. Всім іншим потрібно знати, що книга життя на небі ще не закрита. Там може бути і ваше ім'я. Бог запише його туди, коли Божий Помазанець пригорне вас, забере вашу впертість та гордість і простить все. Бог хоче цього, однак не відмовляйтесь ви. На Різдво нам треба думати, що саме ми святкуємо - своє нове народження в Ісусі та життя з Богом чи репетицію наших поминок до того, як ми будемо відправлені у вічний вогонь на вічну муку.

З Різдвом Христовим вас! Слава є тільки Богові Отцеві, Богові Синові і Богові Святому Духові, Єдиному Богові на вічні віки. Амінь.

Пилипенко В.В.

ДІЙОВІ ОСОБИ БЛАГОВІСТЯ

(Особистості навколо Ісуса)

ІРОД ВЕЛИКИЙ – злочинець Різдвяної драми.

Щоб заокруглити оповідання і утворити елемент конфлікту, в кожній драмі необхідна участь принаймні одного лиходія. Злочинцем в Різдвяній драмі є єврейський цар Ірод Великий. Він приготував дорогу для Ісуса лише тим, що уступився з неї, і фактично ми дивуємось, чому історія назвала його Іродом Великим. Великі люди не займаються вбивствами немовлят.

Ірод, якого ми знаємо з його однієї появи в Біблійній оповіданні, може і не був великим, але був час, коли він, здавалося, мав якості, які ведуть до величності. Свого часу він був одним із найбільш успішних і визначних людей, особистий приятель Антонія і Авеста Цезаря. Він одного разу розважав Клеопатру в своїй палаці (або, можливо, вона розважала його). Коли він був молодим, усе йшло добре для нього. Він був вродливий, майстерний у військових справах, відважний у битві, хитрий у мистецтві дипломатії, уроджений провідник людей. У нагороду за послуги Риму, римський сенат зробив його Царем Юдеї ще перед тим, як Іроду сповнилося 30 років, цю посаду він займав більше, ніж сорок років.

Ірод був не лише могутнім, але порівняно добрим царем. Хоч він і не був євреєм, добре справлявся з євреями і знав як керувати ними. Щоб скріпити свою позицію, він одружився з єврейкою Маріамною, яку любив із палкою посвятою. На нещастя, її родина ставилася до нього зневажливо, як чужинця низького походження, і він ненавидів їх. Проте він викликав захоплення і любов підданих. Він міг бути щедрим. В часи голоду Ірод позбирав у своєму палаці золото і срібло, щоб купити кукурудзу. В часи добродушності він розпочав показні будівельні проекти – амфітеатр та іподром, парки і палаці в Єрусалимі. Він збудував гавань в Цезареві, яка була названа на честь імператора і місто Себасте на честь дружини імператора. Розкопані руїни сьогодні свідчать про їх велич. Хоч Ірод і не був релігійною людиною, але поважав єврейську релігію. Його найбільшим здобутком була реконструкція єврейського храму в Єрусалимі на більшу скелю, ніж храм збудований Соломоном. В багатьох випадках він міг би бути другим Соломоном.

Аналізуючи слабкості Ірода, деякі історики називають його амбітним і нерозбірливим у засобах. В основі своєї він був ненадійною людиною. Ось чому він придушував всю опозицію з нестримною жорстокістю. Він поводився з політичними противниками, як абсолютний монарх тих днів. Так само жорстоко поводився з тим, у котрих вбачав

брак лояльності до його власної родини. Щоб догодити Маріамні, він призначив її брата первосвященником, але коли ця особа стала надто популярною, наказав убити його. Маріамна ніколи не простила йому цього. Пізніше, в випадку зніву, Ірод наказав стратити і її. За це він ніколи не простив себе і тілом, і розумом.

Це було, як здається, поворотним пунктом в кар'єрі Ірода. Після того, як він замордував свою жінку, його характер розклався цілковито. Подібно до Шекспірового Макбета, він вбивав задля доцільності, але тепер він вбивав задля самого вбивства. Він став різником. Раніше він не довіряв своїм ворогам, але тепер він не довіряв навіть найближчим до нього людям. Без гризоти сумління він наказав стратити своїх двох синів від Маріамни, не хотів мати суперника на своїй трон. Август сказав, що краще бути кабаном Ірода, ніж його сином.

Різнюк із Віфлему

Це була стара сімдесятирічна людина, яка правила Юдеєю, коли народився Ісус, із переслідувачими і обтяжуючими спогадами: кров дружини і синів на руках, горда, сильна і невблаганна. Ви можете лише уявити його темні і хитрі думки, коли мудреці зі сходу прийшли одного дня в Єрусалим, питаючи людей: "Де народжений Цар Єврейський? Бачили бо ми зорю його на сході, і прийшли поклонитись йому". Не дивно, що Ірод був стурбований. Він думав, що усунув усіх можливих претендентів на трон. Не дивно, разом із ним весь Єрусалим був стурбований разом із ним. Було б правильним сказати, що весь Єрусалим тремтів. Його слуги дивувались, як він дозволив мудрецам залишити місто живими. Але Ірод був хитрий. Він скликав конференцію головних священиків і книжників серед євреїв і спитав їх, де це було пророковано, що Месія мав би народитись. Вони відповіли: "У Віфлеємі". Наступного дня Ірод скликав мудреців на приватну аудієнцію, а коли довідався, що їх проводила зоря, послав їх до Віфлеєму, кажучи: "Ідіть, і пильно розвідайтесь про дитинку; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти і поклонитись йому" (Матвія 2:8).

Ірод повинен був знати, що мудреці були такі ж хитрі, як і він, марно їх називали мудрецами. Вони знали єврейського царя по його репутації. Вони знали, як він позбувся своїх суперників. Вони знали також, коли побачили Немовля пригорнене в руках матері, що якщо воно виросте, то буде найбільшим суперником Іродові. Вони знали це, коли дарували коштовні дари: золото, ладан і миро – дари відповідні для Царя, але які вони ніколи не дали б Іродові. Вони знали, що Ірод був тим, ким він був і дитина буди тим, ким вона була, обидва були призначені до конфлікту.

Конфлікт прийшов швидше, ніж на нього сподівались. Коли мудреці не повернулись до Єрусалиму і коли Ірод довідався, що вони повернулись іншою дорогою, він дуже розлютився. В цей час він переконав себе, що Немовля, народжене у Віфлеємі, фактично було Месією, який одного дня має стати Царем євреїв. Не могло бути двох царів у євреїв, тому одного треба було усунути. Ірод придумав жорстоку схему, щоб досягти цієї мети. Розгнівавшись, він послав озброєних воїнів із наказом пошукати в околицях Віфлеєму усіх дітей – хлопців до двох років і менше. Ми не маємо іншого історичного оповідання, окрім Євангелії від Матвія, але не сумніваємось в його правдивості. Він поводився правдиво по формі і в послідовності з його характером, особливо в пізніших роках свого життя. Він був різником в Різдва́ній драмі.

Його зять з дороги. Ліквідувати Його! Не можна допустити, щоб ця Дитина могла вирости.

Дитина виростає, а Ірод помер. Божевільний цар не досяг мети замордувати Божого Месію. Навіть, коли воїни з озоленими мечами були на дорозі до Віфлеєму, Бог промовив до Йосифа у сні і сказав узяти Дитину і її матір і негайно втекти до Єгипту. Хто попередив батьків інших дітей? Чи вони мали такий самий сон теж? Або вони мали кошмар упродовж решти їх життя, живучи з пам'яттю цих блискаючих мечів, які стинали немовлят подібно до пшениці.

Певно, вони були першими християнськими мучениками, які вмерли за Ісуса. Певно, Бог дав їм спеціальне місце на небі. Тим часом Свята Родина залишалась в Єгипті, поки Йосип не мав другий сон, в якому Бог сказав: «Уставай, візьми Дитятко та матір Його, та їди в землю Ізраїлеву, бо вимерли ті, хто шукав був душу Дитини». (Матв.2:20)

Ірод помер самотньо і страшною смертю через рік. Історія оповідає, що коли наближалася смерть Ірода, він почав журитись, що не буде нікого, хто оплакував би його. Тоді придумав інший пекельний план. Він мав кілька євреїв, ув'язнених в іподромі, і дав наказ, щоб в момент його смерті їх замордували так, аби весь Єрусалим чув їх крик та плач і думав, що це було по нім. Наприкінці він терпів такий страшний біль, що пробував відатися до самогубства. В цей час він довідався, що старший син, випереджуючи смерть свого батька захопив престол і Ірод наказав стратити його. Це було останнє звірство вмираючої людини. Коли вмираючий цар перестав дихати, вся країна почала знову дихати вільно – тінь довгого страху була усунена.

Філософія історії

Люди, які загрожують життю Дитинки, мертві. Існує філософія історії в цих словах. Ви можете підсумувати її, кажучи: Бог закінчує Різдвяне оповідання, Іроди вмирають, а Ісус живе. Звичайно, це є біологічний факт, що люди вмирають і немовлята ростуть, якщо батьки можуть тримати їх в теплі і належно годувати. В кожному столітті були Іроди, які вважали втіленого Сина Божого, як загрозу усьому, що вони відстоювали, пробували замордувати Його в колосці. Один із них, з таким же ім'ям, пробував знищити молоду церкву. Він замордував Якова – брата Івана, ув'язнив Петра, маючи намір покарати його на смерть. Він став п'яним у своїй ілюзії про власну божественність. Його з'їли хробаки і він помер. Ірод помер. Ісус живе. Бог закінчив оповідання.

Перші три століття низка "Іродів" сиділа на троні світу в Римі. Вони постійно вигадували безглузді схеми, щоб убити церкву в її дитинстві. Для християн це був час гірких і кривавих

Поодинокий реаліст

Ірод – лиходій, але так само поодинокий реаліст у Різдвяній драмі. Називайте його брехуном, маніяком, вбивцею дітей. Він був більш за всіх свідомий того, що подія, яка мала місце на Різдво, була загрозою йому і усьому, за що він стояв. Великий цезар на його троні, Первосвященник в Єрусалимі, розділювачі в горах, торгівці на базарах – жоден з них не пізнав би, що Віфлеємське Немовля є загрозою їх інтересам. Якби будь-хто з них зайшов до стаїні тієї ночі, коли Ісус народився, вони без сумніву приязно усміхались би до Немовляти, що лежало на руках Марії. Вони не мали б жодного страху щодо Немовляти. Звичайно, Ірод теж не думав, що мав чогось боятись від Немовля. Він один усвідомив, що Немовля може вирости і стане – чоловіком.

Він виріс і став людиною сильною, магнетичною, дискусійною. Немовля з Назарету стало людиною з Назарету і коли це сталося, Його сучасники не усміхались до Нього в якийсь приязний спосіб. Для таких людей як Каяфа і Пилат – провідних людей в різних справах, авторитетних людей церкви і держави, чоловік Ісус здавався нестерпним. Він ображав їх упередження, він кидав виклик їх звичаям, підносив рівень розуміння доброго і лихого, що підривало їх авторитет. Він підносив принципи життя, всякий впертий інстинкт у них відкидав. Ті, хто знали Ісуса якихось тридцять років по Його народженню в Віфлеємі, щиро вірили, що не було нічого, що їх світ не потребував би так багато, як відідрати йому життя. Ірод випередив їх лише на один крок. Він не боявся Дитини, яка лежала в яслах поміж овець і волів – це було просто. Ірод уявляв, яким це Немовля стане свого часу. Краще замордувати Його на початку! Усунути

переслідувань. Політично їх позбавляли всіляких прав, релігійно їх зневажали і економічно вони були найбіднішими. Їх було зараховано до атеїстів і їх зневажали, як ненависників людської раси, фальшиво звинувачували в крайніх аморальностях. Один римський імператор наказав деяких із них загорнути в шкіри диких звірів і відтак пси роздирали їх на шматки. Інших він прив'язував на хрести і запалював, щоб освітити цирк для натопту у власнім саду. Руїни цього великого світового будинку – Колізею стоять сьогодні в Римі, як символ тортур і смерті від рук Ірода для кожного чоловіка або жінки, які відважувались визнати суверенність Христа. І все ж Ірод помер, а Христос живе. Знову Бог скінчив оповідання. В році 403 після Христа ви можете прочитати значний параграф в листі Ієрома:

«Навіть в самім Римі поганізм залишився в самотності. Єгипетський Серапіс став християнином. Гунни вивчили Псалтур. Зимні Цінтіани зогріті вірою. Кожен поганський храм в Римі покритий павутинням. Ті, хто були колись богами нації, залишаються під їх дірявими самотніми дахами з совами і іншими птахами».

Німецький нацизм був реінкарнацією Ірода. Гітлер не видав законів про святкування Різдва. Він не бачив загрози в поклонінні Святій Дитині Ісусові, не було конфлікту між Національним Соціалізмом і дитячим Християнством. Він був лише прихильний до зрілої релігії Чоловіка з Галілеї. Він не бажав у країні жодних церков, які далі проголошували суверенність Бога, гідність індивідуальних людей, братерство всіх людей і панування любові над ненавистю. Людей, які проголошували це безкомпромісне благочестя, кидали в концентраційні табори. Все ж, деякі з них наполягали в їх віруваннях і писали про них на будь-якій папері, що могли знайти. Можна з впевненістю сказати, що ми мали цей скарб в глиняних посудинах. Одним із них був Дітріх Бонгофер. Листи, папір і манускрипти, написані ним перед стратою, були якимсь чином контрабандою вивезені з в'язниці і з тих пір їх визнано одним з найбільш впливових теологічних документів нашого часу. Знову Ірод помер, знову Ісус живе. Знову Бог закінчив оповідання.

Іроди будуть завжди – великі або маленькі; деякі наче тигри, деякі як шакали: в політиці, підприємствах, культурі, в усіх ділянках життя є люди, які визнають свою несумісність з Ісусом. Вони знають краще, ніж ми, що Він представляє принципи зовсім відмінні від їх власних, що два царства не можуть існувати одночасно. В світі нема місця для обох. Тому один мусить відійти, і вони вирішують, що Ісус має відійти. Вони можуть не вживати грубих і несамовитих методів Юдейського царя. Вони ніколи не будуть такими вульгарними і беззаконними, щоб відтинати голову немовляті. Замість цього вони задушують, морять його голодом, створюють клімат цинічності, висміювання, гедонізму і матеріалізму, в якому духовна інтерпретація життя, ймовірно, не зможе вижити. Ми часом відчуваємо, що Іроди перемагають наше

суспільство: диктатори, дипломати, політики і журналісти, радіопромовці, маніпулятори людських тіл і умів думається, що вони цілковито посвячені знищенню усього, за що стоїть церква. Проти них ми не маємо оборони. Ми можемо лише чекати, коли вони помруть, чекати, щоб закінчили свої оповідання.

Від смерті до життя

Чи мусить оповідання завжди закінчуватись смертю Ірода? Ні, не завжди. Був інший Ірод, який пробудив убитого Божого Месію. Його ім'я Савл з Тарсу. Новий Заповіт каже, що по тому, як він дав згоду на каменування Степана, він «знищив Церкву, вдирався в дом, витягав чоловіків і жінок та давав до в'язниці...». Савл з Тарсу був найбільшим публічним ворогом християнства. Він мав бути усунений зі сцени, інакше молода церква була б приречена на смерть в самому її початку. Ми можемо уявити перших християн, які бачили смерть Степана і з запалом молились: "Боже, нехай це каміння впаде на голову Савла з Тарсу". Бог відповів на їх молитву більш чудово, ніж вони коли-небудь могли мріяти. Він не усунув Савла. Він навернув його. Він ударив його не каменем, але силою живого Христа. Бог убив Савла фарисея і привів до життя Павла Апостола, найбільш визначну фігуру, відповідальну за ріст християнства до зрілої і незалежної світової релігії. Так Бог закінчив це оповідання. Це оповідання закінчилось не смертю, а життям.

Так само воно могло закінчитись і для Ірода Великого. Припустимо, що він справді мав намір, коли сказав мудрецам: «Ідіть, і пильно розвідайтесь про Дитятко, а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти і поклонитись Йому». Припустимо, що Ірод прийшов у Віфлеєм, ввійшов до будинку, став на коліна і поклав свою корону поруч золота, ладану і мира біля ніг Святої Дитини Ісуса. Він не міг би скасувати життя кримінальних згріхів, але він міг би знайти те, за чим спостерігав усе своє життя – прощення, мир та спасіння. Він міг все ж померти від раку, але вмер би, щоб жити знову.

Автор, Леонард Гріфітс

**Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель,
Який є Христос Господь**

Проект «Невидимі ангели»

Сьогоднішня історія про хлопчика на ім'я Давид. Він дуже давно мріяв про гру «Лего» і батьки не забарилися з подарунком для сина. Давид міг проводити багато часу, складаючи різні архітектурні конструкції.

Як завжди, у неділю, Давид разом з батьками відвідав церкву. Цієї неділі вчитель недільної школи розповіла про народження Ісуса, а саме про мудреців, які йшли за зіркою до Ісуса і подарували Йому свої подарунки. Ці подарунки були дуже цінними. Також вчителька розповіла дуже цікаву історію про братів, котрі колись почувши цю історію, захотіли зробити подарунки бідним дітям. Вони чіпляли подарунки з брошурою про Ісуса та адресою місцевої церкви на двері бідних дітей. Так вони залишалися

непоміченими, а діти були вдячні Богові. Результат цієї роботи не забарився, ці діти з батьками прийшли до церкви на Різдво і подарували найцінніше, що у них було для Ісуса – своє серце.

Майже сто дітей сиділи дуже тихо і уважно слухали цю розповідь. І ось прозвучала важлива пропозиція:

«Чи не бажаєте й ви, мої чудові учні, стати юними «невидимими янголами», котрі б залюбки поділилися з іншими, біднішими дітьми, своїми іграшками та одягом, які Бог дав вам?»

Вчителька запропонувала взятися за руки і схилитися в молитві до Бога. Попросити Божого благословення на проект «невидимі янголи»

Коли прийшла вчителька, Давид попросив її допомоги віднести цей подарунок сусідським дітям, адже він знав фінансове становище цієї родини.

Йдучи до сусідів, вчителька запитала, що знаходиться в такому великому пакунку? У відповідь почула, що це гра «Лего». Вона дуже здивувалася, знаючи, що Давид нею дуже дорожив і любив проводити з нею багато часу. Вчителька знову запитала, чому саме ця гра, адже це нова і твоя улюблена? Тоді Давид відповів, що дарує найцінніше що має, як мудреці для Ісуса.

Вся родина сусідів була вдома. Двері відчинив батько. Давид з сором'язливою посмішкою, віддаючи коробку промовив: «Це для вас».

У відповідь почув: «Дякую».

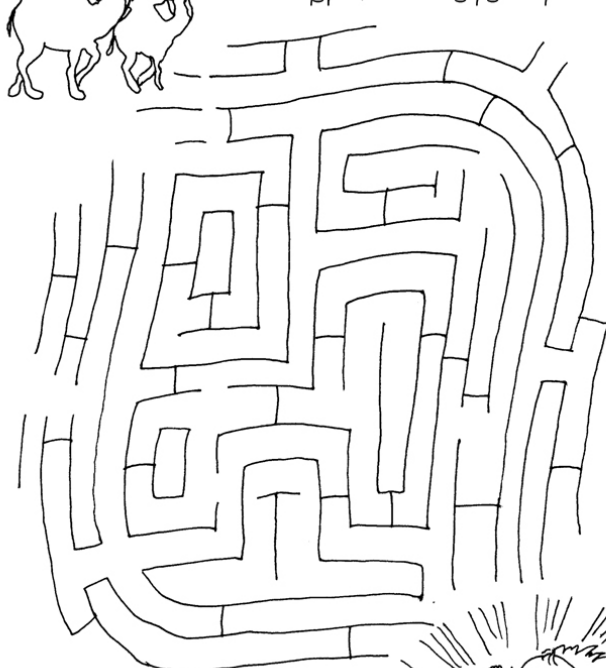
Повертаючись додому, Давид разом із вчителькою не втрималися, щоб не заглянути у вікно до цієї родини. Там вони побачили те, про що Давид довго не забуде - радісні посмішки дітей, їх вдячні серця Богу. Давид також знав, що найкращим подарунком для Ісуса на Різдво сьогодні – є наше віддане служіння, через яке ми показуємо Божу любов до інших.

Пройшовши кілька метрів, Давид заплющив очі і плачучи дякував Ісусу? Він дякував Богу за можливість бути інструментом у Господніх руках, дякував за можливість зробити цей подарунок, дякував за Святого Духа, який звертається до наших сердець, а також дякував, що Бог відповідає на всі молитви. Це була молитва зі сльозами і усмішкою.

Любий Друже! Знайди та обведи нижче перераховані слова

Ц У В А Е Р О Ш В І Ф Л Е Є М С Ч І
Я А П Н Ш З Д Є З Б Ї Ю Т И Р О Г Е
С В К Е П Р Г О М У Д Р Е Ц І С М А
Л І М А Р І Я М П Н Г Л Д Щ Н Е К Р
І В В А П Р О Л Ж П А С Т У Х Н С М
Ц А З И М А В І Е Г Ш Д Ь Т Р Е К В
В П А Н Г Е Л Ч С М І С У С К Е Н
О Л Д Ж Є Ш Г Н Е П А И Т У Ц І Ч М
В К П Н Р Г Л З І Р К А С М А Р Т Ь
Е Р Ш Л Щ Д З Ж П А У І Ц І А К Н Р

Любий Друже!
Допоможи бідь-ласка пройти не легки
шлях мудрецам зі сходу до Ісуса.

Адвент - період перед святом Різдва Христового

Як і перед Великодем, так і перед Роздвяними святами існує підготовчий період. В багатьох країнах Західної Європи цей період починається за 4 тижні до Різдва й називається Адвент. Латинське слово "адвент" означає "прихід". У такий спосіб усі помисли віруючих у цей час спрямовані на очікування приходу Господа (adventus Domini). При цьому увага зосереджується на минулому, коли народ Ізраїльський, опираючись на численні старозаповітні пророцтва, очікував пришествя Месії-Спасителя; на сьогоднішній, тобто присутності Ісуса Христа в слові й таїнстві, і на майбутньому, коли в день Страшного суду Христос знову прийде на землю, щоб судити праведників і грішників.

Перші згадування про Адвент зустрічаються не в Римі, а в Іспанії й Галії. Так, у другій половині 4 століття єпископ Турський Перпетуй закликає поститися три рази в тиждень у період між Днем святого Мартіна (11 листопада) і Різдом. Пояснюється це тим, що Церкви Іспанії й Галії підтримували більш тісні зв'язки з Візантією і Єрусалимом, де Різдво відзначалося 6 січня. У цей же день, як правило, відбувався обряд хрещення, до якого слідувало ґрунтовно підготуватися. Оскільки на Сході існував звичай не поститися по суботах і неділях, то з 8 тижнів (з 11 листопада по 6 січня) віднімалися непісні дні, в результаті чого сам піст становив рівно 40 днів.

Спочатку в Римі (а донині і в Мілані) період Адвенту тривав 6 тижнів. І лише наприкінці 6-го століття Папа Римський Григорій Перший Великий скоротив його до 4 тижнів. Поступово цей звичай поширився в більшості країн Західної Європи, хоча довгий час Адвент тлумачувався порізно. У Римі, наприклад, переважали ідеї Різдва Христового, тобто очікування Бога. У Галії ж, під впливом ірландських місіонерів, наголос робився на есхатологічному моменті, тобто на очікуванні Страшного суду. Тому там період Адвента був часом покаяння.

У східних Церквах Адвента як такого немає. Проте 28 листопада там починається 40-денний Різдвяний піст, відомий також як Пилипів піст. А в останні 2 неділі перед Різдом відзначаються Неділя праотців, присвячена Аврааму та іншим патріархам до Йосипа, який був заручений з Марією, і Неділя отців, коли згадують батьків Ісуса Христа. З 20 грудня на богослужіннях явно відчувається передріздвяний настрій.

Сьогодні, згідно з католицькою традицією, період Адвента, з одного боку, є підготовкою до світлого свята Різдва Христового, коли віруючі згадують про перше пришествя Сина Божого до людей, а з іншого боку, закликом задуматися про друге пришествя Христа в день Страшного суду. У кожному разі це, у розумінні Церкви, період радісного очікування.

Наприклад, у Німеччині на першу неділю Адвента діти одержують у подарунок особливий календар на весь місяць до Різдва. Він може мати різну форму, але головне в ньому - це сюрприз на кожен день. У календарі стільки ж закритих віконечок, скільки днів до Різдва. Щодня дитина відкриває одне з них і знаходить усередині насолоди або іграшку. Спочатку метою цього календаря була підготовка дитини до наступаючого свята. Тому раніше за закритими віконцями містилися цитати з Біблії, уривки зі святкових пісень або життя святих, свята яких відзначаються в період Адвенту. Поступово релігійно-педагогічний аспект цього календаря був принесений у жертву комерціалізації. Календар втратив своє релігійне значення, перетворившись у коробку з насолодами.

Ще одним традиційним атрибутом періоду Адвента в Німеччині є особливий вінок. Його сплітають із ялинових або соснових гілок, прикрашають стрічками й установлюють на ньому 4 свічки - по одну на кожну неділю Адвенти. Сьогодні стрічки й свічки, як правило, червоного кольору, але спочатку вони були фіолетовими, що нагадувало про необхідність покаяння в передріздвяний час. Зелені гілочки ялини або сосни символізують життя, а замкнене коло вінка - це символ вічності, а тим самим і самого Бога.

Звичай прикрашати будинок особливими вінками з'явився в Німеччині порівняно недавно. У середині минулого століття протестантський священик Йоган Генріх Віхерн прикрасив люстру у своїй церкві ялиновими гілками й свічками. У кожну з 4 неділь Адвенти він запалював чергову свічу. Це нововведення сподобалося й стало швидко поширюватися серед протестантів. Католицька Церква довгий час відмовлялася перейняти цей протестантський звичай, називаючи його язичеським. Проте, в 40-их роках 20 століття німецькі католики також стали прикрашати свої будинки вінками. Сьогодні католицька Церква так пояснює символіку вінка: світло чотирьох свічок означає поступове наближення до світла Різдва Христового. Зелені гілочки вінка символізують життя й спільність. Увесь же вінок є символом надії на те, що перемога залишиться не за тьмою й смертю, а за світлом і життям.

У період Адвенти навіть люди не занадто релігійні перебувають у піднятому настрої, адже із цим часом у них часто пов'язані спогади про очікування Різдва в дитинстві. А пісні Адвенту завжди звучать, напрочуд, свіжо, - можливо, тому, що виконуються вони тільки протягом чотирьох тижнів на початку церковного року.

Смішно...

- Смішно, як людям легко позбуватися Бога, а потім дивуватися, чому світ перетворюється у пекло.
- Смішно, коли ми віримо тому, що говорять газети і сумніваємося в тому, що говорить Біблія.
- Смішно, коли всі прагнуть потрапити на небеса, при цьому не вірячи, не думаючи, не говорячи й не роблячи нічого з того, про що говорить Біблія.
- Смішно, коли хтось говорить "Я вірю в Бога", але сам іде за сатаною, який теж, між іншим, "вірить" у Бога.
- Смішно, коли нам так легко судити й так важко бути судженими іншими.
- Смішно, коли послані по e-mail-у жарти поширюються зі швидкістю світла, але люди двічі подумують, чи пересилати далі повідомлення, у яких говориться про Бога.
- Смішно, коли все непристойне, грубе, похитливе й вульгарне спокійно перебуває в Інтернеті, а в школі чи на роботі відкрита дискусія про Бога неможлива.
- Смішно, коли можна бути "усіма руками за Христа" по неділях, але бути непомітним християнином увесь тиждень.
- Смішно, що, пересилаючи цього листа, ви його відправите не багатьом з вашої адресної книги, тому що ви не впевнені, що знаєте, у що вони вірять, або що вони подумують про вас після цього листа.
- Смішно, що мене більше турбує, що думають про мене інші люди, ніж, що думає про мене Бог.

...Величезні блакитні очі на виснаженому личку. Оголена голова, немисливо худі руки й ноги. Такою вперше побачила цю дівчинку жінка, яка пізніше стане її матір'ю. Подруга, співробітник міліції, порушивши всі правила, привела до неї додому цю нещасну дитину. Для маляти й дитячий будинок був би щастям. Після смерті матері батько збожеволів, і коли її з братами й сестрами знайшли, вони ледь не вмирали з голоду. А її майбутня мама, тільки-но побачивши дівчинку, вражена, вирішила, що нікуди не відпустить дитя, що зробить все, аби тільки побачити посмішку на її змученому обличчі, рум'янець на цих щічках... У подружки, звичайно, були неприємності по службі, але навряд чи вона жалкує про порушення інструкції, коли бачить, як добре все вийшло. Роки йдуть, щаслива дівчинка підостає у своїй новій родині - розумненька, чарівна, талановита. Минуле видається їй зараз нереальним, як страшний сон.

Газети часто друкують подібні історії, тому що знають - вони нікого не можуть залишити байдужими. Ми ще можемо якось змиритися зі стражданнями дорослих, але діти - діти повинні бути щасливі! Ми бачимо в них частинку раю на землі. Вони чисті й прекрасні, як ангели, у їхніх очах - відсвіт неба. Кожен, хто тримав за ручку свій власний скарб, що непевно переступає пухленькими ніжками, ніколи не зрозуміє дивних людей, що відмовляються від цього щастя зі словами: «Родити - це не для мене», «Навіщо потрібен такий тягар, всі ці турботи...» І дійсно, навіщо? Є, звичайно, розумне пояснення: мовляв, продовження роду - підтримка в старості... Але хто з нас про це думає? Хіба мати півдня клопочеться з пирогами заради гіпотетичної тарілки супу в старості, а не заради цих щасливих облич, забруднених повідломом? Хіба ми тримаємо в голові далеку перспективу, коли даруємо дітям солодощі, книжки, іграшки, часом багато в чому відмовляючи собі?

Батьківська любов - найпростіша й природня річ на світі, і одночасно - найбільша таємниця. Адже походить вона саме від Бога. Це в нас від Нього - бажання дарувати життя, з радістю спостерігати й спілкуватися з істотами, одночасно схожими й не схожими на нас, спрага безкорисливо дарувати іншому щастя... Так само, як ми до дітей, Він ставиться до нас, і саме це одного разу спонукало Його нас створити.

Можна було б знову запитати: навіщо? Що, Йому без нас було погано? Нічого подібного. Тоді навіщо такі турботи? Адже практично перше, що люди зробили - пішли від Нього, «спокусились кожен на власну дорогу», почали псувати створений Ним світ і робити зло один одному. Ми - не просто загублені діти, ми - бунтарі, маленькі бурлаки, які втекли з Батьківського будинку. Часом нам начебто і непогано живеться, нас влаштовує така доля, але коли задувають суворі вітри життєвих випробувань і безладь, або просто стиснеться серце від всесвітньої самотності, ми починаємо оглядатися, турбуватися, шукати загублену дорогу додому...

А наш Батько вже вийшов назустріч. І послав до нас на землю Сина, щоб Він розповів про це - про батьківські обійми, які очікують загублених дітей. Про те, що немає ціни, яку Він не заплатив би за наш порятунок, за можливість повернути нас до Себе. Навіть якщо ця ціна - смерть Його Єдинородного Сина. «Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками.» (Рим. 5:8). Потрібно тільки захотіти повернутися - і Батько подарує нам більше, ніж ми могли б мріяти. Він буде відповідати на наші молитви, оберігати нас і вести по життю так, що й

волосина із нашої голови не впаде без Його волі, а потім - уведе нас у Своє Царство, приготоване тим, хто любить Його. Тільки задумайтесь, навіщо така щедрість? Невже ми коли-небудь зможемо відплатити Йому за все це? Всі просто. Бог прагне того ж, що й батьки, які приймають у свою родину покинуту дитину. Бог прагне зробити нас щасливими.

Правда, ми не завжди розуміємо щастя так само, як Він. Що ж, з нашими дітьми теж так буває. Будь їхня воля, вони б харчувалися одними цукерками та цілодобово безперервно дивилися мультики, але ми знаємо краще, що їм корисно. Так і Божі заборони, звичайно, мають під собою вагомі підстави. Можливо, те, чого нам хочеться, зараз або в майбутньому принесе шкоду нам, нашим близьким або всьому суспільству. Тому немає нічого дивного в тому, що в домі нашого Отця є правила, і що маленьким приймакам доведеться викинути брудне лахміття, навчитися мити руки та сісти за книжки.

А ще Ісус говорив, що ми можемо стати схожі на Отця, навчитися любити Його любов'ю. І тоді ми довідаємося, що таке Його радість... Правда, це вже досконалість. Коли Ісус говорив про це, багато хто Його не розуміли, та й зараз суперечки навколо Його слів не вщухають. Але навряд чи знайдеться людина, якій був би незрозумілий зміст притчі про блудного сина або молитви «Отче наш».

Звісно, про те, що Бог ставиться до нас, як до дітей, знали й до Христа. «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!» (Іс.49:15) Але Ісус розкрив нам це зовсім по-особливому. Наприклад, зазвичай Він називав Бога «Авва» - тобто, «таточку». Це слово навіть збереглося в Євангеліях на Його рідній арамейській мові, настільки воно дивувало всіх, хто його чув. Жодна релігія не допускала такої близькості до Бога! Але виявилось, що це - саме те, чого Він сам прагне. Пізніше апостол Павло пише, що «Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: Авва, Отче!» (Гал.4:6). Щоб бути поруч із нами, Отець послав на землю Святого Духа. Це відбулося в день, який зараз називають Трійцею. Саме тоді людство долучилося до Божественного життя. Триває це й донині і зараз мільйони людей, почувши одного разу заклик Святого Духа, приходять до Бога, і Він називає їх Своїми дітьми. А колишні часи сирітства й самотності вони згадують, як страшний сон.

...Гляньте ще раз в очі своїй дитини. Подивіться на небо, яке в них віддзеркалюється. Згадаєте про Батьківські обійми, розкриті перед вами.

Олена Тарасенко

**Як хто прийме дитину оцю в Ім'я Моє,
Мене він приймає
(Луки.9:48)**

Життя громад УЄРЦ

с.Таврійське та Рідна Українка (Херсонська обл.)

Кінець листопада та початок грудня запам'ятались насиченими подіями в нашій громаді. 28 листопада була проведена конференція «Життя в заповіді», яку підготували наші брати-місіонери Йос Колейн, Хенк Дрост та Кор Харрібан. Задовго до конференції ми провели ремонт приміщення. Крім невеликої кімнати, в якій наша громада збиралася на богослужіння, спільними силами ми підготували і оформили ще одну, набагато більшу, для того, щоб прийняти багато запрошених. Конференція розпочалась загальною молитвою та піснями, якими всі учасники прославляли нашого Всемогутнього Творця і Господа Ісуса Христа. Зал кімнати вмістив 65 чоловік, серед яких були представники пресвітеріанської церкви міст Херсону, Миколаєва, Цюрупінська, запрошені від баптистської та православної церков с.Гладківка, с.Таврійське та наші брати і сестри громади с.Рідна Україна. Кожен учасник конференції отримав підготовлену брошуру плану проведення конференції. З першого питання: «Божій заповіді з людиною» доповідав Йос Колейн. Чудове висвітлення теми іноді переходило в творчу дискусію з слухачами, стосовно таїнств, заміни знаків, входження в заповіді, хрещення. Наприкінці лекції Йос Колейн відповідав на численні питання. Хенк Дрост висвітлював друге питання порядку денного конференції: «Діти заповіді». Дуже цікаво було слухати все стосовно хрещення, особливо те, як трактують його реформована, баптистська та православна церкви. Хрещення дітей в світлі Слова Божого викликало чимало запитань від слухачів. Обговорення почутого закінчилось запрошенням всіх присутніх на обід, який приготували сестри нашої громади. Конференцію продовжив Кор Харрібан з теми: «Заповіді та сімейне життя». Мабуть, не було жодного, кого б не цікавило це питання. Тому всі присутні дуже уважно ловили кожне слово мовлене Кором, що означає жити у присутності Христа в шлюбі, щоденне життя і так далі. Обговорення цього питання іноді викликало приємний сміх у присутніх, особливо, коли порівнювали сімейне життя в Голландії та Україні. Приємно було бачити християнську сімейну пару з Голландії, а саме, Хенка Дрост, який приїхав зі своєю дружиною Рією, їх шанобливе ставлення одне до одного. Багато питань було розглянуто відносно виховання дітей. Для читання з третього питання Кор порекомендував книгу Чарльза Свіндола «Міцна сім'я». З усіх трьох питань порядку денного конференції присутні отримали додаткову брошуру для читання вдома «Життя в заповіді».

Не було нікого, напевно, хто залишився б незадоволеним від конференції. Багато знань від Господа нашого через уста Йоса, Кора, Хенка отримав кожен з присутніх і повів з собою, щоб розмірковувати над почутим, а може, передати почуте комусь ще, щоб всі могли пізнати любов Бога до людей у Сині Свого Ісусі Христі, якому слава навіки!

29 листопада був не менш важливим для наших невеликих громад. Це було свято для нас, тому що громада с.Таврійське поповнилась ще одним вірником – Яковлева Раїса Іванівна засвідчила свою віру перед Господом нашим і всіма нами. Конфірмацію проводили Кор Харрібан та пастор нашої громади Калинич Мирослав. Проповідь підготував Хенк Дрост. Після служби було приємне спілкування двох громад та гостей за солодким столом.

З 1 по 5 грудня в наших двох громадах проходила євангелізація. Кожного дня о п'ятій годині вечора

ми, а також запрошені люди наших сіл збирались послухати Слово Боже. Цю євангелізацію проводив Делені Степан – пастор із Закарпаття. Він є духовним наставником нашого пастора Калинича Мирослава. Два роки тому Степан також приїжджав на запрошення Мирослава. Багатьом людям Степан запам'ятався своїми щирими проповідями, тому ми чекали на нього з нетерпінням. Упродовж п'яти днів Делені проповідував Слово Боже: Дії святих апостолів з 10 по 11 розділ. Щоденно звучали молитви за людей села, державу, за всіх братів і сестер у світі, а також пісні прославлення. Не дуже людям хотілось розходитись після занять. Завжди присутні задавали багато запитань по почутому і отримували зручтовну відповідь. Переконливо, спокійно, терпляче Степан доводив правоту Словом Божим, чітко запевняючи кожного в залі, що спасіння людини тільки в Ісусі Христі і тільки в Ньому Єдиному по благодаті. Нехай за це буде слава Ісусу Христу навіки!

Рівне

Ми вдячні Богові, що змогли прожити цей 2009 рік. Він був непростий для громади, однак Господь не залишив нас. У членів нашої громади народилося двоє хлопчиків майже з однаковими іменами – Даниїл та Данило. Вітаємо батьків. Це радість для всіх нас. Також відчуваємо спокій, коли приходимо на служіння, щоб почути Слово Боже. Видно, як це Слово Боже змінює людей та залишається фундаментом нашої громади. У нас проповідується Христос Спаситель. Ми просимо всіх молитися за нас, щоб більше молоді приходило на богослужіння, щоб старші люди з любов'ю приймали молодих, щоб кожен член громади відчував свою відповідальність перед Богом за громаду. Ми віримо, що наступний рік по Божій волі буде особливим і Слово Боже в нашій громаді слухатимуть безліч людей. Всі вони прийдуть, бо сам Бог приведе їх почути Добру Звістку. З Різдвом вас всіх

Свалява (Закарпатська обл.)

Кожного разу наприкінці року, мимоволі оглядаючись назад, бачимо, яку велику роботу Господь робить в нашій громаді та через її членів. Віримо, що Господь не залишить нас і в майбутньому та буде вести по Його волі. Ми радіємо, коли на богослужіння приходять все більше людей, радіємо, коли росте Недільна школа, та навіть ті найменші дітки стараються превести з собою ще когось. Радіємо, коли молодь збирається разом в когось вдома по черзі. Це трошки активізувало молодих людей. Радіємо, коли можемо через бібліотеку розповсюджувати газети та християнську літературу. Гоуємося до різдвяних свят, прагнемо зробити невеличку євангелізацію серед дітей. Закликаємо людей довірити своє життя в руки Божі віримо, що Він вже плідно працює в житті багатьох з нас.

Степань (Рівненська обл.)

Наша громада має безліч планів на 2010 рік. Однак, ми покладаємо все це в руки Божі та молимося, щоб наші задуми здійснилися. Хочемо провести і вже готуємось до християнського футбольного табору в Степані, а також табору з вивченням англійської мови. Ще сподіваємось закінчити наше будівництво і відкрити будинок для дитячих служб. Там має бути все для дітей та молоді. Ще один новий проект – створення молодіжного музичного гурту. Це ідея, яку ми вже почали реалізовувати. Нехай Господь веде нас у мудрості. Бажаємо всім братам та сестрам благословіння у 2010 році

ХРИСТОС ЗНОВУ НАРОДЖУЄТЬСЯ В СВІТІ, ЯКІЙ ЛОГО НЕ ЧЕКАЄ.

Катерина ЄВСЄЄВА

Юрби Санта-Клаусів на вулицях американських, європейських, австралійських міст краще за будь-який календар нагадують про наближення свята, яке давно вже стало візитною карткою західного світу, що пустив коріння навіть на ісламському Сході. Христос приходить у світ, який останнім часом все більше відвертається від Нього. Згідно з опитуваннями закордонними ЗМІ, тільки 59% англіїців збираються святкувати Різдво відповідно до релігійних канонів, тобто як День народження Спасителя. Для 40% британців - це світське свято, а більше половини опитаних іспанців говорять, що релігія не надто для них важлива. Соромливо, немов боячись "опоганити" ялинку згадуванням про Бога, Америка перейменовує різдвяне дерево у святкове, а замість побажання "веселого Різдва" (Merry Christmas) там тепер шлють "сезонні поздоровлення" (Season's Greetings).

Сполучені Штати, які свого часу витратили багато ідеологічного порошку на розвал богоборчої держави, у наш час самі йдуть стежкою більшовиків, але вже через суди, цивілізованим шляхом позбуваючись від Бога. Однею з таких "перемог" стало недавнє рішення Верховного суду США вилучити 10 Заповідей з будинку суду в штаті Кентуккі.

Сторонньому спостерігачеві може здатися, що архітекторами нової політичної культури в західному світі все частіше стають будь-які релігійні (і навіть псевдо релігійні) організації, крім тих, чим представникам Європа й Америка зобов'язана своїм становленням. Подібно старої матері сімейства, до якої з усмішкою ставляться невдячні близькі, християнська Церква голосом, що сьогодні слабшає у багатьох країнах, намагається нагадувати про себе.

Опитування 'Associated Press' показало, що три четверти жителів Австралії, Великобританії, Канади, Іспанії й Мексики негативно ставляться до спроб релігійних лідерів впливати на державну політику. В Італії й Південній Кореї цей показник трохи нижчий - дві третини. Найбільша кількість громадян, які не бажають втручання церкви в справи держави, проживає в Німеччині та Франції - там їх 85%.

Свідчити про Христа в Америці або Західній Європі сьогодні - ще не подвиг, але вже вчинок. Закордонні ЗМІ періодично наводять дивовижні за нинішніми мірками повідомлення про те, як, наприклад, на одного вчителя погали в суд за читання Біблії на уроках, іншого звільнили за використання християнської музики, а у Франції, яку колись вважали "улюбленою дочкою Католицької церкви", заборонили носити великі хрестики.

На такому тлі у цьому світі знову почнуть відзначати Різдво. Син Божий, як завжди, народиться всупереч політичній моті, бо як би не називали ялинку американські суди, які б написи не друкувалися на листівках, і як би старанно не виводили барельєфні заповіді, таїнство Різдва відбувається не на очах у всіх, а в серці людини. Це трапиться тихо й скромно, як трапилося 2009 років тому. І можна не сумніватися, що таких сердець буде безліч. Тому що є й інша статистика, згідно з якою, наприклад, громадяни Сполучених Штатів є одним з найбільш релігійних народів Заходу: 8 з 18-ти опитаних американців говорять, що вірять у Бога, а 9 з 10-ти підтверджують, що релігія є важливою частиною їхнього життя. Рівень релігійності в православній Греції становить 86%, майже стільки ж (85%) у Румунії й Польщі і трохи менше (82%) у Латинській Америці. Список можна продовжити. Але, напевно, найбільш красномовним свідченням того, що християнство пустило своє коріння в західному

світі набагато глибше, ніж, можливо, хотілося б ряду політиків, став провал референдумів по Європейській конституції, у якій не була згадана особлива роль цієї релігії в історії континенту. Без духовної основи загальноєвропейський гім перетворився б у гуртожиток, вимушене сусідство чужих один одному людей...

Про це майже не говорили політики, але сказали дуже багато духовних лідерів. Саме їм потрібно буде вкотре нагадати людям про таємний зміст однієї з головних подій в історії. Про те, яке перетворило світ і підняло людину на таку висоту, куди не може підняти жодне досягнення ліберального суспільства.

Церкви з Реформованим віровченням

можна знайти:

Українська Євангельсько- Реформована Церква	Євангельська Пресвітеріанська Церква України
м.Київ, м.Рівне, м.Свалява, с.Степань, с.Таврійське, с.Рідна Україна, с.Руда	м.Одеса, м.Київ, м.Херсон, м.Черкаси, м.Миколаїв, м.Ізмаїл м.Белгород-Дністровський, м.Харків, м.Львів
Закарпатська Євангельська Реформатська Церква	Християнська Реформатська Церква
с.Вишково, інші громади проводять богослужіння на угорській мові.	м.Мукачево
Закарпатська Реформатська Церква	Закарпатська Реформатська Церква
Більше 120 громад. (богослужіння на угорській мові)	м.Ужгород, м.Перечин, с.Білки (богослужіння на українській мові)
Інші місійні осередки	
м.Івано-Франківськ, м.Житомир, м.Хмельницький, с.Підгайчики, та інші	

Технічний редактор: Мурза Еріка

Члени редколегії: Мурза В.В.,

Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон редакції: (03133)73061

e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви